

Arrest

nr. 111 134 van 1 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en van *“de geïmpliceerde weigeringsbeslissing van tweede verwerende partij om, ingevolge de eerste thans bestreden beslissing van eerste partij d.d. 25 september 2013, geen bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekende partij conform artikel 39/2 § 1 Vreemdelingenwet dat nochtans een volstrekt geboden bevoegdheid behelst”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 2013 om 8 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 juli 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Verzoeker dient op 23 september 2013 een herhaalde asielaanvraag in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 25 september 2013 de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de herhaalde asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Als tweede bestreden beslissing duidt verzoeker verder volgende beslissing aan: *“de geïmpliceerde weigeringsbeslissing van tweede verwerende partij om, ingevolge de eerste thans bestreden beslissing van eerste partij d.d. 25 september 2013, geen bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekende partij conform artikel 39/2 § 1 Vreemdelingenwet dat nochtans een volstrekt geboden bevoegdheid behelst”*.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Wat de tweede bestreden *‘beslissing’* betreft wijst verzoeker op het artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Het is niet betwist dat tweede verweerder niet is overgaan tot een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Bij ontsteltnis van een uitdrukkelijke door het bestuur genomen verwijderingsbeslissing is het de Raad niet mogelijk zich hierover uit te spreken. Hierdoor is immers geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aanwezig in het rechtsverkeer.

Voormelde bepaling voorziet ook enkel dat onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven, zonder dat blijkt dat dit reeds dezelfde dag of binnen enkele dagen dient te geschieden.

In ieder geval dringt de vaststelling zich ook op dat verzoeker thans vastzit en dreigt van het grondgebied te worden verwijderd ingevolge een bevel om het grondgebied te verlaten dat dateert van 23 september 2013 en waarvan de opschorting niet werd verkregen en dat bijgevolg ten allen tijde kan worden uitgevoerd. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoeker er nog bij heeft te stellen dat hem een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zou dienen te worden afgeleverd, nu het eerdere bevel uitvoerbaar is.

Huidige vordering is niet ontvankelijk in zoverre deze is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Tweede verweerder dient dan ook buiten de zaak te worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder

welkenk mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker beroept zich verspreid over verschillende middelen onder meer op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.2.2. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel geen standpunt ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd. Een onderzoek dringt zich niettemin op of verweerder op correcte gronden heeft besloten dat geen nieuwe gegevens zijn aangetoond in de zin van voormelde wetsbepaling.

Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing – bepaalt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.”

3.3.2.3. Eerste verweerder stelt in de eerste bestreden beslissing allereerst vast dat verzoeker nieuwe verklaringen aflegt en een nieuw stuk voorlegt betreffende het asielrelaas zoals hij dit reeds naar voor bracht tijdens zijn eerste asielaanvraag en dat betrekking heeft op een vrees voor vervolging voor de schoonfamilie van zijn broer. Eerste verweerder wijst erop dat dit ingeroepen asielrelaas wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid niet werd weerhouden tijdens de eerste asielaanvraag. Eerste verweerder stelt dat louter bijkomende verklaringen in dit verband die in lijn liggen van de eerder afgelegde verklaringen op zich niet van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Hierbij wordt er ook op gewezen dat verzoeker van bepaalde thans voorlegde gegevens reeds enkele maanden geleden kennis heeft gekregen en dat het gegeven dat hij wacht tot de dag voor de repatriëring om een nieuwe asielaanvraag in te dienen de ernst van de geschetste vrees voor vervolging relativeert. Betreffende de bij de tweede asielaanvraag voorgelegde brief van verzoekers grootvader aan het districtshuis, stelt eerste verweerder verder dat dit stuk ook betrekking op de reeds eerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en dat opdat enige bewijskracht aan een document kan worden toegekend het dient te zijn ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Tevens wordt gemotiveerd dat een stuk opgesteld door verzoekers grootvader geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Ten slotte wordt er op gewezen dat deze brief reeds dateert van juli 2012 en verzoeker aangaf reeds maanden in het bezit te zijn van deze brief. Eerste verweerder benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden en na afwijzing van zijn asielaanvraag over nieuwe elementen beschikt, kan worden verwacht dat hij met bekwame spoed een nieuwe asielaanvraag indient en dat aldus opnieuw het gedrag van verzoeker de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging relativeert.

Eerste verweerder weerhield verder evenmin verzoekers verklaring dat nu zijn zaak de media heeft gehaald zijn vijanden weten waar hij is. Eerste verweerder herhaalt dat geen geloof werd gehecht aan de initiële vluchtmotieven. Inzake de stelling van verzoeker dat zijn ouders in Iran zijn en hij niemand kent in Afghanistan, motiveert eerste verweerder dat dit klemmt met eerdere verklaringen afgelegd door verzoeker als zouden zijn oom en tantes nog in Afghanistan leven en met het gegeven dat zijn oom blijkens de in het administratief dossier aanwezige stukken voornemens is verzoeker op de halen aan de luchthaven van Kaboel in geval van terugkeer.

Gelet op voormelde motieven besluit eerste verweerder dat verzoeker geen nieuwe elementen betreffende zijn asielrelaas heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij zijn verklaring geen familie (of netwerk) meer te hebben in Afghanistan niet werden weerhouden als nieuw gegeven. Hij geeft aan dat dit ten onrechte niet verder werd onderzocht. De Raad stelt allereerst vast dat verweerder wel degelijk met deze door verzoeker afgelegde verklaring rekening heeft gehouden bij het nemen van zijn beslissing. Verweerder stelde evenwel vast dat deze verklaring in tegenstrijd is met eerdere verklaringen afgelegd door verzoeker als zouden zijn oom en tantes nog in Afghanistan leven en met het gegeven dat zijn oom blijkens de in het administratief dossier aanwezige stukken voornemens is verzoeker op de halen aan de luchthaven van Kaboel in geval van terugkeer. In het licht van deze motivering, die verzoeker niet weerlegt, kan het op het eerste zicht niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verzoekers verklaring geen familie in Afghanistan meer te hebben niet wordt weerhouden als nieuw gegeven. In het administratief dossier bevindt zich een stuk waaruit een onderzoek ‘family tracing’ blijkt en waarin wordt vastgesteld dat verzoeker nog familie, meer specifiek een oom, heeft in Afghanistan en dat er een telefonisch contact hiermee heeft plaatsgevonden waarin de oom verzoeker herkende als familielid. Het enkele gegeven dat de verstandhouding tussen deze oom en zijn broer in het verleden niet optimaal was, doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaring dat hij geen familie meer heeft in Afghanistan niet strookt met de werkelijkheid. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat er geen enkele bereidheid is van de kant

van de oom om verzoeker eventueel bij te staan bij een terugkeer. Verzoeker brengt hiervan alvast geen concrete gegevens aan. Het gegeven of de oom verzoeker al dan niet van de luchthaven zou komen ophalen, is in deze niet doorslaggevend.

Om deze reden blijkt ook niet dat zijn situatie vergelijkbaar is met de situatie zoals deze zich voordeed in het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst. Het middel van verzoeker dat steunt op de premisse dat hij in Afghanistan niet langer over een voldoende netwerk beschikt, mist *prima facie* dan ook feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker er verder op wijst dat hij een risicovol profiel in Afghanistan heeft ingevolge zijn 'verwestering' merkt de Raad op dat verzoeker zich als dusdanig niet op dit gegeven heeft beroepen ter ondersteuning van zijn herhaalde asielaanvraag. Het kwam nochtans aan hem toe duidelijk aan te geven welke nieuwe gegevens naar zijn oordeel een nieuw onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigden. Een algemene verwijzing naar de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 kon in deze ook niet volstaan zonder duidelijk aan te geven dat deze richtlijnen in dit licht dienden te worden bekeken. Ook wat de door verzoeker overige aangehaalde rapporten betreft, kan de Raad enkel opmerken dat deze door verzoeker niet werden voorgelegd ten ondersteuning van zijn herhaalde asielaanvraag. Het komt niet aan de Raad toe deze in het kader van huidige procedure alsnog te beoordelen. In ieder geval stelt de Raad vast dat verzoeker dit gegeven verbindt aan het gegeven dat hij in Afghanistan niet langer over een netwerk zou beschikken. De Raad herhaalt voorgaande *prima facie* vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft gemotiveerd dat wel degelijk nog een familiaal netwerk aanwezig is in Afghanistan waarvan niet blijkt dat verzoeker er, indien dit al nodig zou zijn, geen beroep op kan doen. Door een verwijzing naar een arrest van het EHRM betreffende de situatie in Somalië weerlegt verzoeker evenmin de motivering van de bestreden beslissing.

De overige motieven zoals hiervoor aangehaald, worden niet betwist.

3.3.2.4. Eerste verweerder gaat vervolgens in op de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 en de vraag of deze de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Eerste verweerder stelt dat uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR weliswaar blijkt dat in Afghanistan de situatie sinds begin 2013 is verslechterd, doch dat anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Hij benadrukt dat deze sterke regionale verschillen het conflict in Afghanistan typeren en dat niet enkel rekening dient te worden gehouden met de actuele situatie in Afghanistan maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoeker afkomstig is. Hij stelt vast dat, volgens verzoekers verklaringen, dit in zijn geval het district Kohistan in de provincie Kapisa is. Verwijzend naar een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt hij dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers is gedaald sinds het begin van de winter in 2011 en dat deze daling zich verderzette voor het ganse jaar 2012. Hij wijst verder op een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA waaruit blijkt dat het geweld in Kapisa is geconcentreerd in een aantal specifieke districten. Hij oordeelt dat het district van verzoeker kan worden omschreven als rustig tot zeer rustig. Eerste verweerder oordeelt dat er voor burgers in het district Kohistan in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij besluit dat de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 geen afbreuk doen aan deze conclusie.

Verzoeker voert aan dat CEDOCA een aantal moeilijkheden zou vaststellen bij de mogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van de directe gevolgen van het conflict. Hij wijst op het belang van onbetwiste bronnen om de veiligheidssituatie in te schatten, waaronder door eerste verweerder UNAMA en ANSO worden aangeduid. Hij wijst er vervolgens op dat ANSO, de enige bron die gedetailleerde informatie per district probeerde te geven, niet meer bruikbaar is en dat CEDOCA in de SRB van 15 juni 2012 reeds toegaf dat een analyse tot op het niveau van het district niet meer mogelijk is. Verzoeker stelt dat nu er geen informatie meer beschikbaar is per district en gezien de mobiliteit van de islamitische facties het niet meer doenbaar is om het Belgische beschermingsbeleid te laten differentiëren in functie van de districten. Hij geeft aan dat betreffende Kapisa onmogelijk kan worden gesteld dat het veilig is.

De Raad stelt vast dat de SRB van CEDOCA waarnaar verzoeker verwijst, aangeeft dat de tweewekelijkse analyses van ANSO niet meer kunnen worden geciteerd in een openbaar document en dat dit het moeilijk maakt de veiligheidssituatie te beschrijven tot op het niveau van de districten. Hij

geeft evenwel uitdrukkelijk aan dat deze “nog wel meegenomen [worden] in de analyse maar [dat] er niet meer rechtstreeks naar [zal] verwezen worden”. Er blijkt ook dat ANSO op periodieke basis nog rapporten overmaakt aan asielinstanties. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dan ook niet dat geen analyses op het niveau van de districten meer zouden kunnen worden doorgevoerd, zodat het niet langer mogelijk zou zijn de veiligheidssituatie te differentiëren binnen een provincie. Het gegeven dat al deze informatie niet langer noodzakelijk publiek wordt gemaakt, doet er geen afbreuk aan dat CEDOCA uitdrukkelijk aangeeft dat deze informatie wel degelijk nog wordt meegenomen in de analyse. Verweerder kan in dit verband ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat eerste verweerder uitdrukkelijk zou erkennen dat het niet langer doenbaar is de veiligheidssituatie in Afghanistan in te schatten. Verzoeker toont met zijn betoog *prima facie* niet aan dat een differentiëring van de veiligheidssituatie binnen een provincie en op het niveau van de districten door eerste verweerder niet langer mogelijk zou zijn. De Raad wenst verder ook te benadrukken dat de veiligheidsanalyse door CEDOCA gebeurt aan de hand van een hele lijst van documenten.

Verzoeker geeft daarnaast aan van oordeel te zijn dat verweerder de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op een fundamenteel verkeerde wijze inschat. Hij verwijst hiertoe naar verschillende bronnen handelende over de algemene humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker blijft evenwel in gebreke op concrete wijze te duiden op welke wijze verweerder de CEDOCA-documenten en richtlijnen van het UNHCR waarop hij steunt op foutieve wijze heeft weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting ook volledig voorbij aan de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij toelichting wordt gegeven bij de inhoud van de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 doch waarbij wordt benadrukt dat dit rapport nog steeds het bestaan bevestigt van regionale verschillen in de veiligheidssituatie en dat hierin nergens wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Verweerder ging over tot een beoordeling van de algemene veiligheidssituatie en wees verder op een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA waaruit blijkt dat het geweld in Kapisa is geconcentreerd in een aantal specifieke districten. Hij oordeelt dat het district van verzoeker kan worden omschreven als rustig tot zeer rustig. Verweerder oordeelt dat er voor burgers in het district Kohistan in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij besluit dat de nieuwe richtlijnen van het UNHRC van 6 augustus 2013 geen afbreuk doen aan deze conclusie. Verzoeker lijkt aan de hand van zijn uiteenzetting een hernieuwd debat ten gronde te willen voeren inzake zijn asielmotieven doch zonder dat hij aantoont dat verweerder bij de beoordeling van deze asielaanvraag ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoeker bij deze aanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die voor hem persoonlijk de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Een loutere bespreking van de algemene humanitaire en veiligheidssituatie – waartoe hij verwijst naar rapporten die door hem als dusdanig niet werden aangebracht ter staving van zijn herhaalde asielaanvraag – kan hiertoe niet worden aangenomen. Ook door erop te wijzen dat geen van de onrechtstreekse gevolgen van het Afghaanse conflict werd bestudeerd in de CEDOCA-documenten blijft verzoeker op dit punt in gebreke en weerlegt hij op het eerste zicht nog niet de motivering in de bestreden beslissing dat de nieuwe richtlijnen van het UNHRC van 6 augustus 2013 geen afbreuk doen aan het gegeven dat voor burgers in het district Kohistan in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker citeert verder uit een rapport van BCHV dat handelt over re-integratieproblemen voor teruggekeerde volwassen asielzoekers die als niet-begeleide minderjarigen asiel hebben aangevraagd in het buitenland. Opnieuw beroept verzoeker zich op een rapport dat hij niet aanbracht ter ondersteuning van zijn herhaalde asielaanvraag en dat dan ook niet kan worden weerhouden als element dat kan aantonen dat verweerder op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat geen nieuwe gegevens voorlagen.

3.3.2.5. *Prima facie* dringt de vaststelling zich dan ook op dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ten onrechte heeft vastgesteld dat geen nieuwe gegevens in de zin van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet werden aangebracht bij de tweede asielaanvraag.

3.3.2.6. Er kan op het eerste zicht dan ook niet worden ingezien op welke wijze de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden.

3.3.2.7. In zoverre verzoeker nog aangeeft dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is en de bestreden beslissing leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden geduid dat de Raad bij arrest nummer 67 179 van 23 september 2011 reeds heeft vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien derhalve – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en hij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan prima facie ook geen miskenning van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad merkt op dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde, zodat hij niet naar de schending van dit artikel kan verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen. In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar een weigering van de Afghaanse ambassade om een laissez-passer af te geven, merkt de Raad op dat dit gegeven – in dit mate het dient te worden aangenomen – evenmin volstaat om een ernstige grief in de zin van deze verdragsbepaling aan te tonen. In dit verband – en waar verzoeker verwijst naar het rapport van BCHV en stelt dat hij aldus geen beroep zal kunnen doen op enig hulpprogramma bij terugkeer – wijst de Raad er nog op dat verzoeker de motivering niet weerlegde waarin erop werd

gewezen dat verzoeker reeds verklaarde dat hij nog een oom en tantes heeft in Afghanistan en dat niet blijkt dat verzoeker, indien dit vereist zou zijn, op hen geen beroep kan doen.

Verzoeker beroept zich verder op artikel 8 van het EVRM. Hij beperkt zich op dit punt evenwel tot een algemeen betoog dat hij zal worden weggerukt uit zijn vriendenkring en vertrouwde omgeving in België. Dit betoog – dat op geen enkele wijze wordt gestaafd of geconcretiseerd - komt niet tegemoet aan de vereiste dat verzoeker met zeer concrete gegevens dient aan te tonen dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend en dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS